

Publicerad 2009-11-16 12:38 av Sommarnattsljus

Sorgens ansikte (Från död till liv)

Sorgen har inget ansikte idag.

Den är bara svart

Ändlös

Tårlös

Värker

i magen

i fingrarna

i hela kroppen

Söker mig

Vägrar släppa taget

Ohyggligt!

Fasan kraschar som vågor bryts mot undervattensklipporna i storm.

Jag vet att det är för sent, att dag inte längre går mot natt.

Dagen är natt.

Jag kan inte fly längre.

Det är lönlöst.

Du fann mig där jag låg

hopkurad

längst in i mitt bo.

Jag hörde krasandet från mina ben

när kroppen slog mot marken

Såg mig ligga där, tio meter ner

krossad mot asfalten som ett utropstecken,

en sista anklagelse mot världen.

Sorgen hade inget ansikte. Men den fick.

Oh, Herre Gud!

Först såg jag den som ett dvärgstort monster i sovrummet.

Då visste jag

Att loppet var kört.

Att jag inte kunde gömma mig längre.

Att det var tid att släppa taget och äntligen ge upp.

Gud! När sorgen fick ett ansikte,

ett Namn!

Lust!

Lust???

Jag tyckte att jag hade gråtit mycket innan.

Och det hade jag.

Oändliga dagar och nätter när fördämningarna brustit.

Då fanns bara smärta, vrede, hat.

Och hat!

Kvävande hat och raseri.

Och så övergivenheten

den totala, nattsvarta förtvivlan.

För varje upplevd lycka, spöstraff som varade timmar i sträck.

Du hade gjort ditt jobb grundligt.

Det var jag själv som höll i piskan.

Sorgen har fått ett ansikte idag

ett namn

definierbart

Men fortfarande är det nästan ogörligt att härda ut med närhet, intimitet, kärleksfullt glädjerikt möte.

Flyktmekanismen slår till

Vindbryggan opp

järngallret ner

piskan fram

Frivilligt lägger jag mig på sträckbänken.

Flyktmekanismen har ett namn idag.

Rädsla

Ångesten har det inte.

Den är vettlös. Lever sitt eget liv. Passar på när jag är utsjasad, nedstämd, trött.

Sorgen hade inget namn igår.

Idag har den det.

Rädslan vill mig väl idag, fast den gör fel. Den vill hjälpa mig att överleva, men istället stjälper den mig. För idag vill jag inte längre bara överleva. I dag vill jag leva.

<script src="tinymce/jscripts/tiny_mce/themes/advanced/langs/en.js" type="text/javascript"></script>

Var det värt det? Var kampen värd den lilla skärva av lycka som bor i det som kallas verkligheten, livet?

Jag tycker nog det.

Jag är oerhört tacksam för att mitt enda huvudmål efter kraschen var att överleva, att avhålla mig från självmordsförsök.

Jag är tacksam till mig själv (kan inte skriva "mot", för jag är inte emot mig själv, utan "för") mer tacksam än jag kan säga för alla de steg jag tagit, de resor jag gjort för att börja leva, inte bara överleva.

Livet är oändligt vackert!

Idag kan jag se det. Jag kan se skönheten i den dimmiga, grå novemberdagen där det tidigare endast var kvävande svärta.

Jag kan känna lenheten, trösten, lättnaden, vänligheten i det döljande mörkret, där jag tidigare bara upplevde depression, där varje steg krävde nära nog oövervinnlig ansträngning.

Då kändes mörkret som om någon hade lagt en enorm tyngd över mig och pressade neråt av all kraft, obarmhärtigt, hånfullt, kvävande. Det var som att äta död.

Tack gode Gud för att jag idag istället kan känna frihet och vila i mörkret. Kampen är över. Målet är nått.

Jag lever!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sommarnattsljus med Poeter.se id #30719 innehar upphovsrätten